

El "jo" del poeta està sempre equidistant entre dos punts: vida viscuda i judici sobre la vida, emoció i consciència, visió i activitat. Aquestes oposicions ens porten al seu tema recurrent que en paraules de Juan Ferraté es la vida però sempre com a vida privada.

El pas del temps es sentit per Biedma com a perduda del passat, absència en el present i temor en el futur, per tant l'angoixa força. El temps és un perill per la vida anterior ja que el pot fer caure en l'oblit o la tergiversació, amenaçant així el propi "jo". L'amor al passat l'hi fa sentir una pèrdua de quelcom que mai recobrarà. Així ens ho diu a "Ribera de los alisos":

Podría imaginar
que no ha pasado el tiempo,
lo mismo que a seis años, a esa edad
en que el dormir descansa verdaderamente,
con los ojos cerrados
y despierto en la cama, las mañanas de invierno,
imaginaba un día del verano anterior.
Con el olor profundo de los pinos.
Pero están estos cambios apenas perceptibles,
en las raíces, o en el sendero mismo,
que me fuerzan a veces a deshacer lo andado.
Están estos recuerdos, que sirven nada más
para morir conmigo.

Pel que fa a l'experiència amorosa Gil de Biedma parteix de la teoria de Platón per qui Afrodita, deessa de l'amor, representa dos modalitats amatòries que es complementen: l'amor eròtic, al que s'arriba a través de múltiples experiències i l'amor espiritualitzat que és únic. Al poema "Pandémica y Celeste" apareixen les dos tendències. D'una banda ens diu:

Y es necesario en cuatrocientas noches
-con cuatrocientos cuerpos diferentes-
haber hecho el amor. Que sus misterios,
como dijo el poeta, son del alma,
pero un cuerpo es el libro en que se leen.

Però d'altra banda no només importa la quantitat:

yo persigo también el dulce amor,
el tierno amor para dormir al lado
y que alegre mi cama al despertarse,
cercano como un pájaro.

Cos i ànima, sentiment i plaer eròtic es fundeixen quant el poeta gaudeix en si mateix la gran il·lusió de l'amor.

Poesia i amor tenen una idèntica funció per el poeta. Ens diu Biedma "la poesia es como estar enamorado, un modo de sentirse a si mismo en el mundo. Escribir un poema es como ser amante: No es un estado civil ni es un oficio".

Pel que fa al quart tema, la poesia social, son molts els poemes referits a la societat espanyola i en tots ells hi ha un sentiment de rebuix. Gil de Biedma compromet el seu punt de vista en favor de la societat espanyola oprimida i en molt poques possibilitats de millora.

Els exemples següents son suficientment clarificadors d'aquest rebutjament; ens diu a "Barcelona ja no és bona, o mi paseo solitario en primavera" reivindicant la ciutat per als "chavas nacidos en el sur":

Sean ellos sin más preparación
que su instinto de vida
más fuertes al final que el patrón que les paga
y que el salta-taulells que les desprecia:
que la ciudad les pertenezca un día.